

LBRIS

We know
books

Pr. Haralambos Livios Papadopoulos

DEVINO
...ceea ce ești,
poți și suporti

Traducere din limba greacă:

Cristian Spătărelu

EDITURA EGUMENIȚA

2024

Cuprins

Devino tu!	7
Devino ceea ce poți	17
Devino ceea ce suporti	23
Să mă vindec înseamnă să-mi iert viața	26
Sparge, sfărâmă, sfințește!	37
Îi înghițise pe strămoșii ei	39
Dacă e să cad, să fie în brațele Tale	43
Cugetele și elefanțelul	45
Când faci accident cu Dumnezeu	49
„Boala” bunătății	54
Metanierul a călătorit... ..	59
Cine este vinovat?	62
Frigidere pline și inimi goale	67
În viață nu încap amânări	70
În prezent se află trecutul nostru	73
Ziua de naștere	77
Aricii relațiilor noastre	80

N-am reușit să-i facem „animale”	82
„Ptii, ieșiți afară, băieți!”	85
În loc să bâjbâi prin întuneric, aprinde lumina	87
Sacrificii care înfrumusețează viața	90
Ziua de mâine aparține lui Dumnezeu	93
Ce Maică este aceasta!	95
Când Dumnezeu își amintește de tine	98
Subsolurile au nevoie de lumină	102
Iadul deznădejdii	106
Bolile psihice și Dumnezeu	112
Când nu poți dormi	118
Singura mea virtute este mila lui Dumnezeu	121
Atât de omenesc, atât de sfânt	124
Am încredere, chiar dacă nu înțeleg	128
Uită de sinele tău dacă vrei să-l cunoști	130
Oameni și cruci unice	132
„Mântuiește-mă!”	133
Aruncă năvodul în marea vieții	135
Dumnezeu alege ceea ce lumea respinge	137
Pentru a înainta trebuie să ierți	140
Nu renega întunericul dacă vrei să vezi lumina	142
Păcătosul este om rănit, nu om rău	144
Ce este pentru mine Hristos	146

Devino tu!

Hristos n-a cerut perfecțiunea, ci autenticitatea noastră. Perfecțiunea nu aparține acestei lumi, nici omului, ci doar lui Dumnezeu. Omul nu poate fi perfect pentru că este zidit și muritor. Orice strădanie de a ne întâlni în lumea aceasta cu perfecțiunea conduce la nevroză.

Purtăm în noi moartea, dar suntem însetați de veșnicie. Trăim pe pământ fiindu-ne dor de cer. Nu ne împăcăm cu moartea, pentru că am fost plăsmuiți pentru nemurire.

Să scăpăm deci de stresul perfecțiunii nevrotice. Să fugim de învinovățirea toxică ce ne face mereu incapabili și inutili. Să îmbrățișăm ceea ce „suntem” și ceea ce cu adevărat putem să „devenim”.

Fiindcă doar un om care trăiește cu recunoștință în prezent poate clădi un viitor minunat.

Perfecțiunea nu este o izbândă omenească, nici o realitate a prezentei etape a vieții. Atunci când Hristos ne spune să devenim desăvârșiți, după cum

desăvârșit este Dumnezeu¹, nu se referă la desăvârșirea noastră, pentru că aceasta nu poate exista într-o lume marcată de timp și moarte. De fapt ne cheamă să participăm la desăvârșirea lui Dumnezeu. O izbândă care se realizează de fiecare dată când alegem iubirea, mulțumirea și lumina. Să încetăm a lupta cu fricile și vinovățiile, cu stresul „trăirii perfecte”, care este înspumat ca o mare sălbatică în mintea noastră și caută să ne ducă la naufragiu.

Sparge valurile care scufundă liniștea și pacea minții tale și îți scufundă inima în deznădejde. Nu îngădui gândurilor, cugetelor și vocilor primare să te facă să naufragiezi pe țărmul vieții tale. Nu ești perfect și asta nu e rău. Nu ești perfectă și asta nu-i ceva urât. Nimeni nu este perfect și asta e omenesc. Perfecțiunea aparține lui Dumnezeu și nu oamenilor.

Încetează să te mai chinui și să mai chinui. Să te înăbuși și să-i înăbuși pe cei din jurul tău. Eliberează-te de cerința și tirania falsă a perfecțiunii. Dumnezeu știe ce poți și cât poți, te cunoaște înainte ca tu să fi existat, cunoaște parcursul și istoria vieții tale și n-a încetat niciodată să te iubească și să te aștepte în Împărăția Lui.

Nu ești perfect și nici nu vei deveni, perfect nu este nimeni din jurul tău. Să nu-ți imaginezi că undeva, cineva este absolut drept și curat, sănătos și integru.

¹ Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este (Matei 5, 48).

Participăm la o lume foarte frumoasă și binecuvântată, dar nu perfectă. De aceea toată viața noastră așteptăm arătarea celor de pe urmă ale planului lui Dumnezeu. Când vom începe o viață nouă în deplină bucurie, unitate și dragoste.

Însă până atunci trăim într-un trup și un suflet care cad și se ridică, care sângerează și se bucură, care când văd întunericul lor, când lumina pe care o poartă în ele. Nu păcatul este problema, ci nepocăința. Impusul nu este căderea, ci faptul că nu vrem să ne ridicăm. Nu-i paradoxal să greșești, ci să nu-ți accepți greșeala. Nu-i înfricoșător să te murdărești, ci să nu voiești curățirea.

Hristos nu cere perfecțiunea, ci autenticitatea noastră. Ne cere să fim adevărați și cinstiți în ceea ce trăim și făptuim. Cu oamenii din jurul nostru și cu însuși Dumnezeu.

Nu încerca să pari ceea ce nu ești, doar te vei face de râs.

Nu încerca să te ascunzi de cele ce se întâmplă, pentru că le vei întâlni mereu înaintea ta, ridicând pretenții, de multe ori violente.

Te vei împiedica mereu de ceea ce ai ascuns.

Ceea ce te străduiești să eviți te va urmări.

Privește și întâlnește-te cu ceea ce te chinuie, cu patima, cu dependența, cu slăbiciunea, cu frica și cu nesiguranța, și deschide un dialog sincer cu ele. Devino autentic!

Doar când discutăm cu rănilile noastre putem nădăjdui vindecarea.

Trauma este un eveniment pe care trebuie iarăși și iarăși să-l povestim, să-l îmbrățișăm, să-l luminăm, până ce sufletul nostru va găsi acea putere care este necesară pentru a sta deasupra golului și haosului. Sufletul voiește o istorie dinamică, un vis pe care să-și clădească vindecarea. În firea omenească visul stă dincolo și deasupra realității.

Obârșia noastră divină ne îngăduie să alcătuim realitatea noastră. Să visăm dincolo de timp și spațiu și să ne rugăm pentru eliberarea noastră de experiențele traumatice ale trecutului.

Putem sta deasupra haosului conflictelor și contradicțiilor, deasupra traumelor psihice și a rănilor noastre. Se poate ca iadul să fie Rai atunci când îi îngăduim lui Dumnezeu să viseze în noi. Iar când Dumnezeu visează în om, atunci coșmarurile se împrăștie și ne umplem de lumină, credință și nădejde.

Știi că în tine se proiectează o împotrivire. O voce se aude strigându-ți din adâncul egoului tău: „Acestea nu se pot întâmpla, acestea sunt povești...”. Însă această voce nu este a ta. Învață să distingi vocile strămoșilor tăi de vocea sufletului tău. Voințele altora de voințele tale. Visele tale de coșmarurile pe care le-ai moștenit.

Frici, vinovății, incertitudini, sentimente toxice, gânduri distrugătoare, stereotipuri, impasuri și limitări mintale, sacru și pângăritor, moral și imoral și toate aceste dihotomii conflictuale ți-au fost implantate, nu sunt ale tale. Nu-ți aparțin ție și firii tale divine.

Sunt toate creații și moșteniri ale unei culturi nefericite. Ale unei culturi moarte. Ale unei vieți fără vise, credință, lumină, dorință și voință.

Miliarde de suflete au plecat din lumea aceasta fără să înțeleagă motivul pentru care au venit. Fără să priceapă că au fost chipuri ale lui Dumnezeu, făpturi făcute pentru veșnicie și lumină. Au trăit ca morții. N-au înmulțit niciodată ceea ce le-a dat Dumnezeu, n-au chibzuit bine ceea ce puteau face, ceea ce erau și puteau deveni. Acesta este iadul, spunea un înțelept, „ca în ceasul în care mori să-l întâlnești pe omul care ai fi putut deveni, dar n-ai îndrăznit niciodată...”.

Hristos se adresează unui tânăr care ascultă Cuvântul Lui și-i cere să-L urmeze, spunându-i că, dacă vrea să fie cu El, va trebui să lase morții să-și îngroape morții lor. Ce vrea să spună oare prin aceste cuvinte enigmatice, dar și aspre? Tânărul acesta s-a apropiat de Hristos fermecat de Cuvântul Lui, și Îi cere să-L urmeze, dar mai întâi să-i îngăduie să-și îngroape tatăl mort. Însă Hristos nu acceptă, răspunzându-i: „Dacă vrei să mă urmezi, s-o faci acum. Lasă-i pe morți să-și îngroape morții lor”. Oare despre ce moarte vorbește Hristos? Cu siguranță despre moartea sufletului. Despre viața care nu cunoaște adevărul, care trăiește în amăgire, amețită de realitățile virtuale și de nevoile false. Da, suntem toți morți.

Suntem morți atâta timp cât nu înțelegem că viața noastră miroasă a moarte. Gânduri moarte, sentimente, visuri și relații moarte.

Toate miros a moarte, a stres, a frică și vinovăție. Părți neiertate ale sinelui nostru alcătuiesc scene de

război și violență în noi și în afara noastră. Sufletul și pământul nostru miroasă praf de pușcă și sânge, fiindcă în noi nu există pace și iertare. Ceea ce trăim în viața de zi cu zi este o reflecție a ceea ce există în sufletul nostru. Moartea ne învinge pentru că am urât viața. Suferim pentru că niciodată n-am iertat sinele nostru. Adică n-am făcut pace cu Dumnezeu în inima noastră.

Trebuie să trăim iubirea și iertarea lui Dumnezeu. Să trăim în inima noastră și în cel mai adânc și nevăzut ungher al sufletului nostru pilda fiului risipitor. Fiecare celulă a noastră să se umple de viață și dorință. Să înviem și să ne trezim. Să ne conectăm cu adevăratul nostru sine, cu adevărata noastră fire divină, și să încetăm a trăi cu măști, reproducând motive și modele de viață care nu ne aparțin. Fiindcă în realitate nu există moarte pentru cel care a cunoscut adevărul, ci transcendere, o trecere din spațiul aparențelor în adevărul lucrurilor.

Moartea după Hristos este o trecere la ceea ce am fost chemați să fim de la început, ființe cu deplină comuniune cu Dumnezeu și frumusețea Lui, cu Lumina. Lumina există în noi. Suntem o reflecție a lui Dumnezeu. Trebuie doar să ștergem oglinda ființei noastre pentru a se vedea ceea ce cu adevărat suntem și putem deveni.

„... Omul este făcut după chipul lui Dumnezeu, omul este oglinda lui Dumnezeu. Îl cunoaște pe Dumnezeu cunoscându-se pe sine, Îl vede pe Dumnezeu reflectându-se în curăția inimii sale. Învățătura creării

omului după chipul lui Dumnezeu înseamnă că în fiecare om – în cel mai adevărat și lăuntric sine al său, care deseori se definește „inimă adâncă” sau „terenul sufletului” – există un punct de întâlnire și unire directă cu Cel necreat. Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru (Luca 17, 21)...”.

Kallistos Ware

Da, putem deveni cei pentru care am fost creați, putem deveni ceea ce Hristos ne-a arătat prin toată viața și prezența Lui. Putem trece de la moarte la viață, atunci când ne asumăm costul și responsabilitatea crucii noastre. Adică a alegerilor și consecințelor lor.

Pentru a mă întâlni cu lumina în mine, pentru a trece de la moarte la viață, trebuie să mă lepăd de minciună. Trebuie să dau jos măștile și rolurile din teatrul umbrelor și iluziilor. Să dobândesc cunoașterea faptului că această realitate pe care o numim viață nu este adevărul lucrurilor și persoanelor. Trebuie să încetez a mă identifica absolut cu ceea ce privesc, pentru că nu este adevărul absolut a ceea ce există. Să nu mă identific cu ceea ce fac întrucât nu sunt eu, ci un rol în ansamblul iluziilor. Să nu mă identific cu ceea ce gândesc sau simt, fiindcă nu sunt eu, ci ceilalți, ceea ce-mi este îngăduit și ce nu, legile și interdicțiile lor, optica lor în ceea ce numim viață.

Lumea așa cum o percepem este o povestire pe care ne-au spus-o alții, înainte ca noi să dobândim conștiința lucrurilor.

Ceea ce trăim este de fapt adevărul absolut sau povestirea altora despre lume? Apostolul Pavel menționează neîndoielnic că viața aceasta, lumea aceasta așa cum o percepem și o trăim, nu este adevărul lucrurilor, ci o reflecție, o oglindire. Adevărul este realitatea eshatologică. *Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, pe cum am fost cunoscut și eu* (I Corinteni 13, 12). Atunci vom dobândi cunoaștere pentru toate cele care s-au întâmplat în viața noastră și în istoria lumii, dar n-am putut înțelege. Atunci vom vedea realitatea în care am trăit, dar conștiința noastră paralizată n-a putut percepe și tâlcui.

Cineva ar putea întreba: „Și cum mă pot trezi?”. Nu există un răspuns pentru toți, ca o rețetă. „Fă asta și te vei trezi”. Viața duhului și adevărului nu funcționează în mod determinist. Unul și cu unul nu fac mereu doi, ci pot face și patru. Nimeni nu știe ceasul și clipa luminării lui, a deschiderii către adevăr, a cuceririi lui de către Sfântul Duh. Duhul lui Dumnezeu îl luminează pe orice om atunci când vrea și cum vrea. Și, cel mai important, nu-i întreabă pe oamenii religioși. Pe toți cei care cred că-L au pe Dumnezeu în buzunar și Îi poruncesc. De aceea, într-un fel socotim lucrurile și în alt fel se întâmplă. Îmi amintesc de un monah aghiorit care obișnuia să spună: „Atunci când voi muri și bunul Dumnezeu mă va mântui, mă voi afla în fața a trei surprize: 1) Faptul că Dumnezeu m-a mântuit în ciuda marilor mele păcate, 2) Faptul că nu-i voi vedea în Rai pe cei care mă așteptam să-i văd, 3) Faptul că-i voi vedea acolo pe toți cei pe care nu mă așteptam să-i văd.

Însă, dacă vom cuteza să alcătuim un drum duhovnicesc raportându-ne mereu la persoana lui Hristos și la Cuvântul Său, am putea spune următoarele:

- Învață să iubești și să te dăruiești.
- Să fii simplu și smerit.
- Să fii mulțumit pentru orice lucru bun sau rău care vine în viața ta.
- Să vezi orice încercare ca prilej de luminare și evoluție.
- Să te rogi.
- Să taci și să-ți liniștești mintea.
- Să-ți simți, să-ți ascuți și să-ți iubești trupul.
- Să trăiești în prezent.
- Să te bucuri și să arăți orice lucru frumos pe care-l vezi în jurul tău.
- Să visezi și să dorești.
- Să îndrăznești și să ceri. Să te bucuri și să slăvești.
- Să ai valori și să le pui în ordinea priorităților.
- Să faci sacrificii pentru ceea ce iubești și merită.
- Să zici „nu” și să spui „da”-uri importante.
- Să privești în spatele a ceea ce auzi și vezi. Să crezi în adevărul veșnic al lucrurilor, și nu în cel trecător.

E important să înțelegem că în această viață nu există om fără traume. Însă asta, deși ne rănește, nu ne anulează. Nu anulează motivul pentru care am venit în viață. Hristos a venit pentru ca nimeni să nu piară. E suficient s-o vrem, s-o visăm și să acționăm. Prin urmare orice rană poate deveni prilej de minune.

Fără răni n-ar exista minuni și fără răniți n-ar exista frumusețe. Doar cel care a suferit s-a înfrumusețat. A plâns și a strălucit.

Durerea dă rămă minciuna egoului. Minciuna în care trăim și pe care o numim viață. Nu, nu aceasta este viața pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu. Aceasta este reflecția unei realități care arată tot ceea ce avem în noi. Și în noi purtăm convingeri care nu ne aparțin, forme, gânduri și reacții care nu sunt compatibile cu ceea ce a vrut Dumnezeu pentru noi. Ne micșorează și ne închid, ne limitează într-o viață care miroase a moarte. Căci înfricoșător nu este faptul că murim, ci că n-am trăit niciodată. Moartea este înfricoșătoare când nu trăiești adevărul pentru care ai fost creat. Când nu urmezi drumul care-ți aparține. Când nu te întâlnești niciodată cu omul care ai fi putut deveni, dar ți-a fost frică să faci asta. Aceasta este moartea. Când nu poți simți că în tine trăiește însuși Dumnezeu și refuzi să întâlnești măreția Lui.

„Lumea este așa cum tu însuți o visezi: o oglindă. Acolo afară vei găsi reflecția ei, lumea pe care tu ai creat-o, lumea la care tu ai visat. Acolo afară nu poți găsi decât sinele tău. Ieși deci afară în lume și descoperă cine ești. Totodată vei descoperi că ceilalți sunt oglinda minciunii care trăiește în tine, a concesiilor și necunoașterii tale. Schimbă-te... și lumea se va schimba...”.